

DEN KULTURELLE SKOLESEKKEN

INNSPILL

Til: Kulturtanken – Den kulturelle skolesekken Norge

Dato: 04.01.2017

Den kulturelle skolesekken (DKS) står høyt på NTOs dagsorden bl.a. i lys av omorganisering med etableringen av Kulturtanken – Den kulturelle skolesekken Norge, regionaliseringsreformen og vedvarende utfordringer bl.a. knyttet til nedprioritering av de estetiske fagene i skolen og variasjoner i lokale forvaltningssystemer og i samarbeidet mellom musikk-/scenekunstinstitusjonene og DKS lokalt.

For å styrke kunnskapsgrunnlaget for NTOs videre arbeid og dialog med Kulturtanken, har vi innhentet informasjon fra de øvrige NTO-medlemmene om lokale modeller og samarbeid med DKS – hva som fungerer godt og hva som ikke fungerer optimalt i dag. Vi spurte også om hvilke forventninger virksomhetene har til kulturtanken (jf. spørsmål som ble sendt ut til medlemmene i september).

Basert på denne kartleggingen og NTOs tidligere uttalelser om DKS og kunst i skolen, har NTO utarbeidet vedlagte innspill til Kulturtanken og ser frem til fortsatt godt samarbeid.

Vennlig hilsen

Norsk teater- og orkesterforening

Morten Gjelten
direktør

DEN KULTURELLES SKOLESEKKEN OG MUSIKK- OG SCENEKUNSTINSTITUSJONENE

INNLEDENDE PERSPEKTIVER

NTO er opptatt av at alle kunstuttrykkene og deres egenart ivaretas også med den nye organiseringen, og at hvert kunstfelt kan utvikle seg ut ifra egne premisser og behov. Vi vil også understreke betydningen av at de sidene ved dagens organisering som fungerer godt videreføres og styrkes – og at det ikke bygges opp parallelle virksomheter og kompetanser til det som allerede eksisterer, herunder Scenekunstbrukets formidlingsnettverk og insentivordning.

Vi ser frem til at Kulturtanken kan bidra til å løse utfordringer ved dagens DKS-ordning, samtidig som rommet for allerede velfungerende lokale modeller må ivaretas. Det må ikke stilles nasjonale krav som legger hindringer for gode løsninger som finnes lokalt. Det må heller ikke legges føringer for samarbeid mellom DKS og institusjonene som kan virke repertoarførende eller som på andre måter styrer musikk- og scenekunstinstitusjonenes begrensede ressurser.

Utgangspunktet vårt er at DKS er til for elevene. Det overordnede målet med ordningen er at elever i skolen får et profesjonelt kunst- og kulturtilbud. Vi vet at DKS også har bidratt til å styrke arbeidsmulighetene for kunstnere, men vårt perspektiv her er altså tilbudet til elevene og ikke DKS som et sysselsettingstiltak.

For å sikre estetisk bredde og kvalitet i DKS-tilbudet er det viktig at det programmeres forestillinger og konserter fra ulike produsenter, herunder musikk- og scenekunstinstitusjonene, og at elevene får mulighet til å oppleve kunst i profesjonelle teatre og konsertsaler, i tillegg til turnéforestillinger på skolen.

Det er også god ressursutnyttelse å benytte musikk- og teaterinstitusjonenes tilbud i DKS, hvor finansieringen av produksjonene for en stor del allerede er ivaretatt gjennom de ordinære driftstilskuddene, og hvor programmerings- og formidlingskompetanse er bygget opp over lang tid.

I tillegg må det være et mål at mest mulig midler kanaliseres direkte til elevenes kunstopplevelser, og minst mulig til administrasjon. For å unngå parallelle administrative funksjoner kan musikk- og scenekunstinstitusjonenes ressurser i noen tilfeller benyttes i større grad både i programmerings- og formidlingsarbeid. Dette er autonome institusjoner med en kunstnerisk ledelse på åremål, og noen av dem har bygget opp en særskilt kompetanse innenfor scenekunst for barn og unge.

DKS SOM EN DEL AV RAMMEVILKÅRENE

Tilbudet gjennom DKS er bare en del av det arbeidet som musikk- og scenekunstinstitusjonene gjør rettet mot barn og unge, og virksomhetene samarbeider med skolene både i og utenom DKS. Hvordan ordningen fungerer handler imidlertid ikke bare om selve DKS-tilbudet, men også om ordningens innvirkning på de generelle vilkårene for skolesamarbeid og derigjennom for produksjon og formidling til barn og unge.

Innenfor scenekunsten er Norsk Scenekunstbruk nasjonal aktør i DKS, og det har vært en betydelig økning i antall formidlede forestillinger gjennom Scenekunstbruket siden innføringen av DKS (jf. Scenekunstbrukets statistikk). I 2015 formidlet Norsk Scenekunstbruk 2 500 forestillinger, fordelt på ca 60 produksjoner, til om lag 245 000 elever. Scenekunstbrukets insentivordning, formidlingsnettverk, fagarenaer og nettverksmøter spiller en betydelig rolle for omfanget og kvaliteten i tilbudet. NTOs øvrige medlemmer innenfor scenekunst formidlet omlag 1 600 forestillinger i DKS for nærmere 170 000 elever.

Tallene er delvis overlappende med Scenekunstbrukets tall, på grunn av samarbeid og co-produksjoner. NTOs medlemmer innenfor musikk formidlet konserter innenfor DKS til nærmere 30 000 elever.

Samlet sett er dette en positiv utvikling som har ført til at flere barn og unge får oppleve profesjonell musikk og scenekunst. DKS synes også å ha bedret vilkårene for musikk- og scenekunstinstitusjonenes satsing på barn og unge – i de tilfellene hvor samarbeidet fungerer godt og institusjonenes tilbud benyttes i ordningen. Flere fremhever at ordningen har bidratt til større kontinuitet i satsingen, og særlig har stimulert utarbeidelsen av pedagogisk materiale og mer omfattende formidlingsprogram.

Samtidig er det slik at DKS-ordningen, i kombinasjon med gratisprinsippet i skolen, fører til at det i langt mindre grad enn tidligere er mulig å selge forestillinger og konserter direkte til skolene utenom DKS. En skolelederundersøkelse fra 2008 (Perduco Kultur) viste at en utilsiktet konsekvens av dette er at skolenes besøk ved institusjonene reduseres og ved noen skoler faller helt bort.

Vi ser også at denne tilnærmede monopoliseringen skaper betydelig uforutsigbarhet og risiko for de virksomhetene som i stor grad faller utenfor DKS-ordningen, og som dermed må forholde seg til et åpent marked alene. Dette gjelder først og fremst enkelte teatre. Uten skoleelevene som en sikker grunnstamme av publikum blir det særlig vanskelig å drive et nyskapende utviklingsarbeid, og i slike tilfeller bidrar DKS snarere til å svekke teatrets vilkår for produksjon og formidling til barn og unge – og derigjennom det samlede scenekunsttilbudet for denne målgruppen i regionen. Dette er for eksempel tilfellet i Møre og Romsdal hvor DKS ikke programmerte en eneste forestilling fra Teatret Vårt i 2015, til tross for satsingen på Barneteatret Vårt som et kompetansesenter for produksjon og formidling av scenekunst for barn og unge.

MUSIKK- OG SCENEKUNSTINSTITUSJONENES BIDRAG

Musikk- og scenekunstinstitusjonene tilbyr konserter og forestillinger, ofte med tilhørende kunstfaglig og pedagogisk bakgrunnsmateriale til bruk i for- og etterarbeid. Det arrangeres workshops, fagdager og andre aktiviteter hvor elevene er aktivt deltagende eller medskapende. Og det arrangeres formidlingsaktiviteter med forberedende besøk, foredrag, omvisninger hvor elevene får innblikk i hva som skjer bak scenen og i verkstedene, samtaler med skuespillere, musikere, teknikere og scenearbeider osv., samt inspirasjonskvelder for lærere mm. Flere virksomheter har utviklet flerårige, faste tilbud til DKS – gjerne i form av sammensatte prosjekter, slik som for eksempel Bergen Filharmoniske Orkestrets «Bli inspirert!», Bergen Nasjonale Operas «Prosjekt Opera» og «Write a Science Opera-prosjekter» i samarbeid med HSH, BIT20 Ensembles «Vi komponerer», samt «Møt Den Norske Opera» som er blitt mal for «Møt Nationaltheatret», «Møt Det Norske Teatret» og «Møt Oslo Nye Teater».

Det er et utbredt ønske blant institusjonene om at elevene får komme til teatret eller konserthuset som et viktig supplement til turnéforestillinger og konserter på skolen – både fordi selvet besøket ansees som en betydelig del av opplevelsen, og fordi tilbudet gjerne inngår i et langsiktig formidlingsarbeid som også handler om å senke terskelen for å vende tilbake på ordinære forestillinger/konserter. Mange er også opptatt av at kveldsforestillinger (for ungdoms- og videregående trinn) gir elevene mulighet til å dele opplevelsen med et mer sammensatt ordinært publikum.

Utover å tilby egne produksjoner, læringsprosjekter og formidlingsmateriale/-program, benyttes musikk- og scenekunstinstitusjonenes ressurser i varierende grad i DKS-ordningen. I enkelte tilfeller benyttes virksomhetenes fagkompetanse i selve programmeringen av DKS. I Sør-Trøndelag er f.eks. Teaterhuset Avant Garden faglig samarbeidspartner for fylkeskommunen i programmeringen av DKS. Teatret har ansvar for å vurdere innsendte programforslag innenfor scenekunst, og innstiller til programrådet som består av en kjernegruppe med representanter fra kunstmiljøene i Sør-Trøndelag, skoler og kommuner. I Nord-Trøndelag har fylkeskommunen i innværende år tatt initiativ til et tilsvarende samarbeid med Nord-Trøndelag Teater for å styrke den scenekunstfaglige kompetansen i DKS-programmeringen. Også Akershus Teater deltar i et kunstnerisk råd hvor teatret bidrar i vurderingen av det samlede scenekunsttilbudet i DKS for grunnskolen, utover egne produksjoner som etter avtale utgjør 50 pst. av tilbudet.

I Buskerud er DKS for grunnskolen organisert med en produsentgruppe som står kunstnerisk ansvarlig for innholdet i DKS-tilbudet. Brageteatret sørger for det regionale tilbudet av scenekunst til alle barn i grunnskolen, med egne og innkjøpte forestillinger. Forestillinger innkjøpt gjennom Scenekunstbrukets formidlingsordning utgjør ca. 1/3 av det totale scenekunsttilbudet hvert år. Dette fremstår som en velfungerende løsning som både sikrer kunstfaglig kompetanse i programmeringen av DKS og god ressursutnyttelse. Det er et ønske fra Brageteatrets side om at den samme organiseringen også skal gjelde for videregående skole. Enkelte andre teatre, slik som Teatret Vårt, viser til denne modellen i Buskerud som en mulig løsning med overføringsverdi. Andre teatret setter derimot pris på en gjensidig frihet i relasjonen til DKS, slik som Nordland Teater, som også understreker at teatret per i dag verken har kapasitet eller ressurser å sette av til større involvering i DKS, uten at det ville få konsekvenser for øvrig drift.

MANGELFULL KUNSTFAGLIG KOMPETANSE I SKOLEN

Det synes å være store variasjoner i hvordan skolene forbereder besøkene, følger opp elevene under besøket og i etterkant – og i hvilken grad de benytter det materialet som teatrene utarbeider. Flere av virksomhetene etterlyser bedre oppfølging og forberedelse av elevene for å sikre dem større utbytte av kunstopplevelsen, og mener at sammenhengen mellom kunstnerisk opplevelse og refleksjonen rundt må settes høyere.

En betydelig utfordring i DKS, som påpekes ganske gjennomgående, er mangelfull kunstfaglig kompetanse i skolen. Skolene besitter ikke nødvendig kunnskap for å gi et tilstrekkelig godt undervisningstilbud i de estetiske fagene. Flere av virksomhetene påpeker at de må ta den generelle lærerkompetansen i de estetiske fagene i betraktning når prosjekter planlegges, og sikre at lærerveiledninger og oppgaver er på et gjennomførbart nivå. Med nedprioriteringen av kunstfagene har også forventningene til virksomhetens tilbud/det pedagogiske materialet dreid, ut ifra en forutsetning om at heller ikke lærerne skal trenge verken forkunnskaper eller forberedelsestid.

For å møte denne utviklingen, har flere musikk- og scenekunstinstitusjoner økt satsingen på forestillings-/konsertforberedende besøk på skolene. Noen har også utviklet programmer hvor de er til stede på skolene og samarbeider med de samme lærerne og elevene over lengre tid (f.eks. Den Norske Opera & Balletts «Opera på timeplanen»). Enkelte virksomheter har ansatt egne orkester-/operapedagoger/-formidlere, og noen av de store scenekunstinstitusjonene har egne formidlingsavdelinger hvor deler av virksomheten er knyttet særskilt til arbeid med barn og unge.

Flere fremholder fordeler ved at kunstinstitusjonene har direkte kontakt med skolene, og ser på denne kontakten som en viktig del av det generelle formidlingsarbeidet og publikumsutviklingen. Blant annet styrkes relasjonen med skolene også på lengre sikt, samtidig som den direkte dialogen legger til rette for kompetanseoverføring innenfor estetiske fag.

Musikk- og scenekunstinstitusjonene ser det som en del av sitt samfunnsansvar å løfte kvaliteten i de estetiske fagene, og mange setter i dag store ressurser inn på formidlingsprogram overfor barn og unge delvis for å kompensere for skolens sviktende satsing. Knappe formidlingsressurser i underadministrerte virksomheter legger likevel begrensinger for hvilket utdanningsansvar musikk- og scenekunstinstitusjonene kan påta seg.

NTO har ved flere anledninger etterlyst en tydeliggjøring av skolens ansvar og en gjennomgang av rollefordelingen mellom skolen og kunstinstitusjonene. Det må understrekes at tilbudet i DKS skal supplere, og på ingen måte kan erstatte kunst- og kulturfagopplæringen i skolen. Et bredt kompetansebegrep forankret i skolens dannelsesoppdrag bør også innebære en styrking av fortolkningskompetansen og resepsjonssiden i kunsten. I dette perspektivet er det likeså viktig å styrke de estetiske fagene som humanistiske kunnskapsfag, som å styrke av utøversiden ved disse fagene. Å forstå, tolke og reflektere kritisk over et mangfold av ytringsformer, herunder kunstneriske ytringer, krever fagkunnskap og historiske og teoretiske referanserammer.

Etter vårt syn legger man derfor best til rette for en styrking og fornyelse av innholdet i de estetiske fagene gjennom et tettere samvirke med kunst- og kulturdelene i andre fag, herunder samfunnsfag, etikkfag, norsk og språkfag – snarere enn ved å samle de estetiske fagene sammen med mat og helse og kroppsøving i fagområdet «praktiske og estetiske fag». Samtidig er det viktig å styrke kunst- og kulturdelen i de nevnte fagene.

Samlet peker tilbakemeldingene fra virksomhetene på at noe av det viktigste Kulturtanken kan bidra til er en mer koordinert kultur- og utdanningspolitikk som innebærer en styrking av de estetiske og humanistiske fagene i skolen og lærernes kompetanse i disse fagene.

FLEKSIBILITET OG SAMARBEID

DKS forvaltes på ulike måter regionalt/lokalt, og musikk- og scenekunstinstitusjonene har ulike erfaringer med de forskjellige fylkeskommunene/kommunene.

De løsningene som fungerer best, sett fra virksomhetenes side, er gjerne preget av fleksibilitet, tett samarbeid for å samkjøre planleggingshorisonter, samt at DKS har tillitt til virksomhetenes egen kvalitetssikring og godtar innmeldelse av produksjoner i prosjektfase.

Noen av de største utfordringene finner vi på teaterområdet, og er i stor grad knyttet til utakt i planleggingshorisonter, manglende vilje til å tilpasse prosedyrer teatrenes produksjonssyklus og krav om at forestillingene skal vises i ferdig produsert format.

Dette er for eksempel tilfellet i Møre og Romsdal hvor det kreves at forestillingene skal vises på visningsarenaen «Kulturtorget» i januar. Dette medfører at Teatret Vårt må vente opptil 2 år fra premiere på en forestilling til gjennomføring av DKS-turné, med betydelige kostnadsmessige konsekvenser knyttet til blant annet rettigheter (for tekst, regi, scenografi mm) og gjenopptakelsesprøver for nye rollebesetninger. Kombinert spilleperiode i åpent marked og i DKS ville vært langt mer ressursbesparende og muligjort større bredde og omfang i teatrets tilbud til DKS.

Den samme utfordringen finner vi i Buskerud på videregående trinn, hvor Brageteatret ikke deltar i programmeringen av scenekunsttilbudet slik teatret gjør for grunnskolenivået. På videregående trinn er Brageteatret kun tilbyder av egne produksjoner innenfor gitte frister i konkurranse med andre tilbydere. Fordi teatret ikke har anledning til å produsere forestillinger som kan ligge på vent i tilfelle bestillinger, slipper de også vanskeligere til på et for Brageteatret viktig marked aldersmessig.

I Sogn og Fjordane har det tidligere vært problematisk å få Sogn og Fjordane Teaters lange planleggingshorisont til å fungere med DKS sine innkjøpsmønstre. Teatret opplever i dag større forståelse for at det i de aller fleste tilfeller vil være umulig for teatret å levere til DKS dersom det kreves at produksjonene er ferdigstilte, og samarbeidet er i dag preget av gjensidig tillitt og interesse. Også andre teatre erfarer at DKS etter hvert har blitt mer åpne for dialog og viser større forståelse for hva det betyr å drive en teaterinstitusjon, men i mange tilfeller synes samarbeidet i stor grad å være personavhengig.

Vi mener fylkeskommunens forpliktelser som eier og tilskuddspart må kunne problematiseres i de tilfellene hvor DKS-organisering og søknadsprosedyrer/-kriterier fører til at teatrets tilbud ikke slipper til i DKS, slik at vilkårene for å nå vedtektsfestede mål for teatret svekkes.

Behov/forslag til løsninger

- Søkekriteriene/utvelgelsesprosedyrer tilpasses i større grad teatrenes produksjonssyklus.
- Det bør bli enklere å melde inn uferdige produksjoner, og at DKS kjøper forestillinger som ennå ikke har hatt premiere på bakgrunn av prosjektbeskrivelse – basert på dialog, samarbeid og tillitt til teatrenes egen kvalitetssikring.
- Større fleksibilitet og gjerne løpende/flere søknadsfrister eller egne avtaler basert på samarbeid for å samkjøre planlegging.
- Mange etterlyser også flerårige intensjonsavtaler som skaper større forutsigbarhet og muliggjør mer langsiktige planleggingshorisonter og utvikling av tilbud og prosjekter over tid.

KVALITET

En del virksomheter erfarer at kvalitetskrav overstyres av andre kriterier i programmeringen av DKS – slik som f.eks. elevenes og lærernes tilbakemeldinger alene, eller at en produksjon velges bort fordi samme institusjon hadde med en produksjon i tilbudet året før. Tidligere har virksomheter også rapportert om at pris og format overstyrer kvalitetskrav.

Behov/forslag til løsninger

- De autonome institusjonene – med en kunstnerisk ledelse på åremål – tillegges større kunstnerisk og kvalitetssikrende ansvar.
- Systemer som sikrer at kvalitet er det førende utvelgeskriteriet.
- Faglig kompetente kunstneriske råd/programkomiteer/produsentgrupper – gjerne knyttet til eksisterende infrastruktur.

BEDRE KOORDINERING OG MINDRE PERONAVHENGIGE STRUKTURER

De fleste virksomhetene forholder seg til flere kommuner/fylkeskommuner, og særlig de turnerende virksomhetene finner det krevende å forholde seg til mange ulike modeller med forskjellige søknadsprosedyrer og frister. Flere peker også på sårbare og personavhengige strukturer og klarer ansvarsdeling.

Behov/forslag til løsninger

- Bedre koordinering, likere søkekriterier, prosedyrer og prisstrukturer – uten at alt må standardiseres.
- Oppheve kunstige fylkesgrenser i programmeringen.
- Styrke Scenekunstbrukets refusjonsordning slik at produksjoner fra institusjonene kan omfattes av ordningen og formidles også utenfor eget fylke.
- Mindre sårbare og personavhengige strukturer, og tydeligere kompetansekrav i forvaltningen av DKS.
- Klarere ansvarsdeling slik at praktiske produksjonsoppgaver og tilrettelegging i større grad ivaretas av DKS og institusjonene på en bedre måte kan utnytte sine ressurser.

GRATISPRINSIPPET – «BILLETTFOND» OG TRANSPORTLØSNINGER

Kombinasjonen av DKS og gratisprinsippet i skolen har ført til at det i liten grad er mulig å selge forestillinger direkte til skolene. Dette er i særlig grad en utfordring for de teatrene som ikke slipper til med sine tilbud i DKS-ordningen, men det kan også svekke mulighetene for å arbeide mer spesifikt og lokalt i direkte kontakt med enkelte skoler.

Tidligere undersøkelser viser også at gratisprinsippet fører til at skolenes besøk ved teatrene og i konsertsalen reduseres og ved noen skoler faller helt bort. DKS synes på den ene siden å kompensere for den reduksjonen i omfanget av kulturtilbudet i skolen som gratisprinsippet ser ut til å medføre, men på den annen side til at skoler unngår å reise ut til kulturinstitusjonene fordi de gjennom DKS får et kulturtilbud på skolen (jf. Skolelederundersøkelsen 2008, Perduco Kultur).

Ofte kan privat foreldreengasjement og frivillighet bli en avgjørende faktor, mens elever ved skoler med høy andel elever med innvandrerbakgrunn eller med foreldre med svak økonomi eller svak samfunnstilknytning i mindre grad får mulighet til å komme på teater eller konsert.

I enkelte fylkeskommuner/kommuner har skolene mulighet til å søke midler for tilbud utenom de produksjonene som er programmert i DKS. Dette er for eksempel tilfellet i Nord-Trøndelag på både grunnskole- og videregående nivå. Nord-Trøndelag Teater erfarer imidlertid at denne ordningen med frie søkbare midler er lite kjent blant kommuner og skoler i fylket.

Noen virksomheter samarbeider med private aktører om billettfond som gir skoleklasser mulighet til å søke om fribilletter til åpne forestillinger. For eksempel gir DNB-billettfond skoleklasser på videregående trinn og folkehøgskoler mulighet til å søke om fribilletter til utvalgte forestillinger ved Riksteatret. Sparebanken Hedmark og Teater Innlandet har opprettet et billettfond som gir klasser i grunnskolen, på videregående trinn og i kulturskolen mulighet til å søke om fribilletter til Teater Innlandets forestillinger.

Transportkostnader er ofte en utfordring for at elevene får oppleve scenekunst og musikk på teatret eller i konsertsalen. Det finnes ingen felles løsninger for å dekke transportkostnader. Noen steder dekkes slike kostnader av kommunen gjennom generelle ordninger med gratis transport i skoletiden, i noen tilfeller av DKS-midlene, i andre tilfeller av virksomhetene eller i en deling.

Enkelte peker også på at elevenes rett til avspasering i ungdomsskolen og videregående skole er blitt en utfordring fordi det fører til at elevene ikke kan komme på ordinære kveldsforestillinger.

Behov/forslag til løsninger

- Felles retningslinjer og midler som sikrer at transportkostnader dekkes alle steder.
- Mulighet for skolene til å søke frie midler til teater- og konsertbilletter eller at det finnes øremerkede betalingsmidler til skolene – for å imøtekomme noen av utfordringene knyttet til kombinasjonen av gratisprinsippet og DKS.
- «Avspasering for elever» kan gjerne problematiseres som begrep i skolen.

FORVENTNINGER TIL KULTURTANKEN

NTOs medlemsvirksomheter ble også spurt om hvilke forventninger de har til Kulturtanken i henhold til det mandatet som er gitt. Svarene kan oppsummeres i følgende punkter, som delvis overlapper de behovene/forslag til løsninger og forbedringer som er skissert ovenfor:

- Ivareta alle kunstuttrykkene og deres egenart – og sikre at hvert kunstfelt kan utvikle seg ut ifra egne premisser og behov.
- Bygge på allerede velfungerende systemer.

- Fungere som en ekstern «kontrollfunksjon».
- Ivareta en nærhet til praksisfeltet, slik at man ikke ender opp med en teoribase uten betydning for det praktiske arbeidet.
- Benytte de ressursene og den kompetansen som institusjonene gjennom mange år har opparbeidet gjennom programmerings- og formidlingsarbeid.
- Ikke selv produsere: Produksjonen ivaretas av profesjonelle institusjoner, kompanier og kunstnere.
- Anerkjenn regionale variasjoner i programmeringsarbeidet.
- Ivareta mangfoldsperspektivet, herunder anerkjenne og fremme samisk kunst og kultur som en viktig del av DKS.

Bidra til

- Styrking av de estetiske/humanistiske fagene i skolen og profesjonalisering av mottakerapparatet.
- Å fremme musikk- og scenekunstinstitusjonenes selvfølgelege rolle som en ressurs i DKS – for å sikre estetisk mangfold, kvalitet i uttrykk og formidling, samt fornuftig bruk av offentlige midler.
- Planleggingshorisont som er tilpasset virksomhetens produksjonssyklus, herunder muligheter for å melde inn produksjoner som ikke har hatt premiere.
- Forutsigbarhet for tilbyderne – for å bedre vilkårene for å utvikle tilbud over tid og for produksjoner som ikke bærer seg i et åpent marked alene.
- Muligheter for flerårige avtaler.
- Mindre byråkrati – mest og best mulig kunst til elevene og minst mulig til administrasjon.
- Mindre sårbare og personavhengige strukturer lokalt og regionalt.
- Bedre koordinering fylkeskommunene/kommunene imellom, færre kontaktpunkter og likere søknadskriterier, prosedyrer og prisstruktur – uten at alt må standardiseres.
- Å oppheve kunstige fylkesgrenser i programmeringen.
- Styrking av Scenekunstbrukets refusjonsordning slik at produksjoner fra institusjonene kan omfattes av ordningen og formidles også utenfor eget fylke.
- Løpende søknadsbehandling/flere søknadsfrister og kortere behandlingstid.
- Kvalitet som det førende utvelgelseskriteriet.
- Faglig kompetente kunstneriske råd/programkomiteer/produsentgrupper – gjerne knyttet til eksisterende infrastruktur.
- Utvikling av gode digitale plattformer får å nå enda flere elever.
- Retningslinjer/midler som sikrer at transportkostnader ikke går utover tilbudet til elevene.
- Problematisere «avspasering for elever» som begrep i skolen.

VEDLEGG: SPØRSMÅL SENDT NTOS MEDLEMMER

Vi ber om en kort beskrivelse og betraktninger rundt følgende punkter:

1. Hvordan er DKS i fylkeskommunen/kommunen organisert innenfor musikk/scenekunst (både for grunnskolen og videregående nivå) og hvordan fungerer denne organiseringen?
2. Forholdet mellom DKS og virksomheten:
 - 2.1. Hvordan fungerer samarbeidet og rollefordelingen mellom DKS og virksomheten?
 - 2.2. I hvilken grad og på hvilken måte benyttes virksomhetens ressurser og kompetanse i DKS (ikke bare som (lokal) produsent, men også kompetanse og ressurser knyttet f.eks. til formidling, kvalitetsvurderinger i programmeringen av DKS mm.)?
 - 2.3. Kort historikk dersom forholdet/samarbeidet har endret seg over tid?
 - 2.4. Hvilke eventuelle utfordringer ser dere i samarbeidet med DKS?
 - 2.5. Hvilke mulige løsninger ser dere for å møte eventuelle utfordringer og for at samarbeidet om mulig skal fungere bedre?
3. I hvilken grad og eventuelt hvordan virker gratisprinsippet i skolen inn på virksomhetens forutsetninger for å nå barn og unge både i og utenom DKS-ordningen?
4. Hvordan fungerer samarbeidet og ansvarsdelingen mellom skolene og virksomheten?
5. På hvilken måte har DKS påvirket (og eventuelt styrket eller svekket) *virksomhetens* vilkår for produksjon og formidling til barn og unge?
6. På hvilken måte har DKS påvirket (og eventuelt styrket eller svekket) *det samlede musikk-/teatertilbudet til barn og unge* i regionen (mht. omfang, kvalitet, estetisk bredde, skolebesøk ved institusjonene mm.)?
7. Ser dere andre utfordringer/hindringer, behov og mulige løsninger for at målene i DKS blir nådd?
8. Hvilke forventninger har dere til Kulturtanken (jf. mandatet)?

Vi er også interesserte i refleksjoner dere måtte ha rundt forholdet mellom pedagogikk og kunst – både slik dette kommer til uttrykk i målene for DKS, Kulturtankens mandat og i det praktiske samarbeidet med DKS og skolene.

Dersom dere har skriftlige avtaler med DKS/fylkeskommunen/kommunen (eller andre relevante dokumenter) er det fint om disse legges ved.